

Fotografija je nakon svog izuma polako postajala sve veći dio našeg života, sve dok kroz razvoj putem fotoaparata i mobitela nije postala dio svakodnevice. Upravo zbog toga pravi je izazov fotografiju predstaviti kao umjetničko djelo i etablirati se kao umjetnički fotograf. Ovog tjedna mi vam stoga predstavljamo Tonija Hnojčika, fotografa iz Daruvara.

Koliko se dugo bavite fotografijom?

Čitav život radim fotografiju. Sticajem okolnosti to mi je od hobija postala i profesija. Počeo sam se njome baviti u osnovnoj školi. S vremenom sam primijetio da se u fotografiji traži dosta velika individualnost, a daje velika sloboda, i to me privuklo da se njome ozbiljnije bavim. Kao promatrač uvijek sam volio biti aktivan, a na ovaj način sam na događajima mogao biti u prvom redu. Tako sam dobio priliku sudjelovati, i upoznati ljude od estradnih zvijezda do samoubojica.

Ima li vaša fotografija prepoznatljiv stil?

Od prvih fotografija najviše sam se bavio novinskom fotografijom. Ljudi tako moju fotografiju prepoznaju u reportažnom prikazu, ali u posljednje vrijeme i u dekorativnom. Nakon brojnih godina rada za novine i slikanja reportažne fotografije sada radim mnogo panorama, i uglavnom dosta fotografija gdje nema ljudi. Čovjek je segment koji se nameće u tom prostoru. Ako je čovjek sadržan u kadru, onda i drugog čovjeka to privlači. Mi smo opsjednuti sobom. Zato su i fotografije kaosa i stradanja interesantne kao reportažna fotografija. Praktički smo mentalni mazohisti pa se to prezentira i to interesira ljude. Upravo zato se malo »odmaram« s panoramama. Tako se distanciram od čovjeka i to mi daje priliku da malo više promišljam o nekim vječnim pitanjima. Izbjegavam crno-bijelu fotografiju, i ono što prati moje posljednje fotografije je apstraktni kaos.

{clgallery}images/stories/osoba_tjedna/2014/Ozujak/Toni_Hnojcik_16_03/G1/{end-clgallery}

Jeste li kroz to našli nešto što posebno volite slikati?

Specifičnost mi je u posljednje vrijeme dvodimenzionalna panorama u 360 stupnjeva. Samo, radim ju tako da izgleda kao normalna fotografija, kao da je snimljena s normalnim širokokutnim objektivom. To sam otkrio nedavno, i zabavljam se s tim. Interesantno mi je jer radim drugačije nego što se takve panorame rade inače. Ne postoji pravilo da to mora biti izokrenuto i iskrenuto. Nameću nam pravila kako da konzumiramo okolinu. Ali to naravno nije sve. U svom opusu imam oko 150 tematika, i svaka ima po stotinjak slika. Ne preferiram ni jednu posebno, zapravo. Volim i dorađivati stare fotografije, uz pomoć Photoshop-a. Radio bih analogne fotografije, ali procesi i izrada su jako skupi. Ovako Photoshop koristim kao peglu za odjevni predmet koji sam sam iskrojio i sašio, da tako kažem.

Imate li neke nove projekte u planu?

Trenutno sam na otkaznom roku do ljeta, a nakon toga planiram se nezavisno baviti umjetničkom fotografijom. Iako je u ovom društvu postojanje svakog pojedinca upitno, i čista je ludost započeti život u potpuno novom ozračju, pred sobom vidim divnu budućnost. Nakon 40 godina aktivnog rada ulazim u novi svijet samostalnog djelovanja. Imam iskustva iz svih segmenata fotografije. Smatram da znam što radim, da sam vrijedan i da mogu s tim nastaviti, a nadam se da će se to zaista i ispaliti u ovom društvu.

Imate li još neke ciljeve ili želje koje želite ispuniti?

Pa, zasad radim na tome da se nezavisno etabliram. Ispunio sam svoju biološku ulogu i postao otac. Na to sam posebno ponosan, i to mi daje određeni smisao života. Slušam prijatelje koji nemaju djecu, kako komentiraju da im nešto nedostaje, traže nešto, i smatram da je stvar upravo u tome. Ponosan sam i na svoju fotomonografiju koju sam objavio 2011. godine pod nazivom »To sam radio u ratu, sine«. U ratu sam imao potrebu slikati i predočiti fotografijom što nam se događa. Na kraju sam knjigu izdao za dvadesetu godišnjicu priznanja Hrvatske. Iako sam imao problema zbog knjige, te sam dobio zabranu rada i pojavljivanja, nastojao sam to

Autor Marija Kukučka

Nedjelja, 16 Ožujak 2014 19:28 - Ažurirano Nedjelja, 16 Ožujak 2014 20:03

okrenuti u svoju korist, pa sam to vrijeme iskoristio za edukaciju. Trenutno tako razmišljam o tome kako da krenem u nezavisne vode s fotografijom, i da napravim još nešto na što ću biti ponosan. Rođen sam '51. godine, i iako neki u tom životnom stadiju već uspore, da ne kažem gotovo trunu, ja sam i dalje nemiran. Pojedini ljudi bi rekli da živim život na kredit! Jedino, najviše mi nedostaje u tom svemu moja pamet. Malo sam ju dijelio pa sam je tu i tamo zaboravio, ali nisam ograničen time, da se pitam jesam li lud ili nisam. Na kraju krajeva, cilj mi je živjeti dugo, sretno i zadovoljno. Imam stotine raznih želja koje ću kroz to vrijeme nastojati ispuniti.